

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Z. Ch.**

proti

žalovanému: **Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví**
sídlem Biskupský dvůr 1148/5, Praha 1
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Patrikem Frkem
sídlem Ohradské náměstí 1628/7B, Praha 5

o žalobě ze dne 12. 11. 2022 na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a dosavadní průběh řízení

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal vydání rozsudku, jímž by soud žalovanému uložil povinnost rozhodnout o žalobcově žádosti ze dne 29. 5. 2015 o poskytnutí informací do 15 dnů od právní moci rozsudku.
2. Žalobce dne 29. 5. 2015 požádal žalovaného ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“) o poskytnutí následujících informací:
 1. *seznamu všech technických norem (ČSN, ČSN EN), podle kterých stanoví povinnost postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. *internetových adres a všech míst, kde jsou tyto technické normy bezplatně a veřejně dostupné*
3. *plného znění těchto technických norem*
3. Dne 23. 6. 2015 obdržel žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2015, sp. zn. 05587/1002/2015-3, kterým byla jeho žádost pod bodem 3. (o plné znění technických norem, podle kterých stanoví povinnost postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení) odmítnuta a současně žalobci ve vztahu k bodu 1. a 2. žádosti žalovaný poskytl odkazy, kde jsou shora uvedené informace zveřejněny. Proti odmítavému rozhodnutí žalobce podal dne 8. 7. 2015 odvolání, které bylo rozhodnutím Ministerstva průmyslu a obchodu (dále též „MPO“) ze dne 5. 8. 2015, č. j. MPO 37225/15/41300 zamítnuto a rozhodnutí žalovaného potvrzeno.
4. Proti rozhodnutí MPO ze dne 5. 8. 2015, č. j. MPO 37225/15/41300 podal žalobce žalobu, o které Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 19. 4. 2017, č. j. 3 A 120/2015-44 tak, že rozhodnutí MPO ze dne 5. 8. 2015, č. j. MPO 37225/15/41300 zrušil a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení. Dne 15. 5. 2017 MPO vydalo rozhodnutí č. j. MPO 29191/17/41300, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2015, sp. zn. 05587/1002/2015-3 zrušilo.
5. Dne 22. 5. 2017 obdržel žalobce sdělení žalovaného ze dne 19. 5. 2017, č. j. 04574/1002/2017/002, kterým byla žádost o informaci uvedená pod bodem 1. odložena podle § 14 odst. 5 písm. a) informačního zákona z důvodu, že se tato žádost o informaci nevztahuje k působnosti žalovaného. V tomto sdělení žalovaný současně vyzval žalobce k upřesnění jeho žádosti o informace pod body 2. a 3., a to o konkrétní technické normy, jejichž plné znění žádá. Proti tomuto postupu podal žalobce dne 1. 6. 2017 stížnost, v níž uvedl demonstrativní výčet požadovaných technických norem. V návaznosti na to pak dne 9. 6. 2017 obdržel žalobce od žalovaného opětovnou výzvu ze dne 7. 6. 2017 o upřesnění jeho žádosti o informace pod body 2. a 3.
6. Rozhodnutím MPO ze dne 21. 6. 2017, č. j. MPO 37399/17/41300 byla podle § 16a odst. 6 písm. a) zamítnuta stížnost žalobce a současně byl potvrzen postup žalovaného při vyřizování žalobcovy žádosti o informaci uvedené pod bodem 1. Žalobce dne 23. 6. 2017 doplnil svou žádost o informace pod body 2. a 3. a dne 11. 7. 2017 obdržel rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2017, č. j. 05097/1100/2017/004, kterým byla žádost o informace pod body 2. a 3. částečně odmítnuta. Žalovaný žalobci poskytnul pouze plné znění tří technických norem: ČSN 73 4301 – Obytné budovy (včetně změn), ČSN 73 5710 - Požární stanice a požární zbrojnice a ČSN 73 6425-1 - Autobusové, trolejbusové a tramvajové zastávky, přestupní uzly a stanoviště – Část 1: Navrhování zastávek. Žalovaný současně odkázal žalobce na internetové stránky Ministerstva pro místní rozvoj, kde je dostupná technická norma ČSN 73 6110 – Projektování místních komunikací (včetně změny).
7. Dne 14. 7. 2017 podal žalobce stížnost na postup žalovaného při vyřizování žádosti o informace pod body 2 a 3. Rozhodnutím MPO ze dne 11. 8. 2017, č. j. MPO 47060/17/41300 bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2017, č. j. 05097/1100/2017/004 potvrzeno.
8. Dne 21. 8. 2017 podal žalobce proti rozhodnutím MPO ze dne 21. 6. 2017, č. j. MPO 37399/17/ 41300 a ze dne 11. 8. 2017, č. j. MPO 47060/17/41300 správní žalobu.

9. Dne 16. 12. 2020 Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 5 A 145/2017-70 zrušil rozhodnutí MPO ze dne 11. 8. 2017, č. j. MPO 47060/17/41300 a věc vrátil MPO k dalšímu řízení. Následně pak bylo rozhodnutím MPO č. j. MPO 62148/21/21100 ze dne 1. 2. 2021 zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2017, č. j. 05097/1100/2017/004. Žalovaný dne 1. 3. 2021 zaslal žalobci seznam všech technických norem, které žádal pod bodem 1 a k bodu 2 a 3 poskytl internetový odkaz, kde jsou normy po bezplatné registraci zveřejněny. Proti tomuto postupu podal žalobce stížnost. Rozhodnutím MPO ze dne 6. 4. 2021, č. j. MPO 301259/21/21100 byla stížnost žalobce podle § 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona zamítnuta a postup žalovaného byl potvrzen.
10. Městský soud v Praze dne 11. 10. 2021 rozsudkem č. j. 17 A 53/2020–90 zrušil rozhodnutí MPO ze dne 21. 6. 2017, č. j. MPO 37399/17/41300 a věc vrátil MPO k dalšímu řízení.
11. Ministerstvo průmyslu a obchodu rozhodnutím ze dne 24. 11. 2021, č. j. MPO 585908/21/21120 žalovanému přikázalo, aby žádost podanou žadatelem ve lhůtě 15 dnů od doručení rozhodnutí vyřídil. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno 1. 12. 2021. Žalovaný sdělením ze dne 10. 12. 2021 informoval žalobce o poskytnutí informací. Prostřednictvím datových zpráv dne 24. 12. 2021 zaslal žalobci seznam technických norem, podle kterých stanoví povinnost postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení. Dále žalobci poskytl plné znění 47 technických norem a sdělil, že další technické normy uvedené v seznamu jsou (po bezplatné registraci) zveřejněny na odkazu <https://sponzorpristup.agentura.cas.cz/default.aspx> v záložce Ministerstva pro místní rozvoj (dále též „sdělení povinného subjektu“). Proti tomuto postupu žalobce dne 26. 8. 2022 podal stížnost, kterou MPO přípisem ze dne 8. 9. 2022, č. j. MPO 89252/22/21100 označilo za opožděnou.

II. Žaloba

12. Žalobce nesouhlasí s tím, že žalovaný mu neposkytl část požadovaných informací přímo, ale odkazem, k čemuž využil toho, že od 1. 1. 2021 platí zákon č. 526/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 22/1997 Sb.“) a zákon č. 90/2016 Sb., o posuzování shody stanovených výrobků při jejich dodávání na trh, ve znění pozdějších předpisů, kterým se zavádí tzv. sponzorovaný přístup k českým technickým normám a jiným technickým dokumentům.
13. Podle § 6 odst. 1 informačního zákona mohl žalovaný odkázat na zveřejněnou informaci do sedmi dnů, tedy do dne 7. 6. 2015. Po tomto dni žalovaný musí žalobci přímo poskytnout požadovanou informaci. To se však nestalo, neboť žalovaný mu neposkytl příslušné technické normy, ale pouze návod, jak získat technické normy, ke kterým je zajištěn tzv. sponzorovaný přístup. Žalovaný tedy pochybil, neboť správně měl plné znění příslušných technických norem zaslat žalobci datovou zprávou.
14. Na internetových stránkách <https://sponzorpristup.agentura-cas.cz/> lze sice po bezplatné registraci prohlížet jistý soubor technických norem, ale pouze pro čtení. Stahování technických norem není povoleno. Též tzv. sponzorovaný přístup k českým technickým normám není trvalý, ale je zajištěn pouze po dobu platnosti technické normy. Žalobci tedy není zajištěn trvalý a neomezený přístup k požadovaným informacím, jak jej předpokládá informační zákon.

15. Žalovaný měl žalobci plné znění těchto technických norem poskytnout, přesto to neučinil a za více jak sedm let od podání žádosti není schopen určit, které technické normy byly dle stavebního zákona a právních předpisů vydaných k jeho provedení závazné ke dni 29. 5. 2015. S ohledem na nečinnost žalovaného žalobci nezbyvá, než se u soudu domáhat toho, aby žalovaný o jeho žádosti úplně rozhodl, např. úplným poskytnutím informace či vydáním rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti.
16. Žalobce sice podal stížnost proti postupu žalovaného až 26. 8. 2022, třebaže mu žalovaný částečně poskytl požadovanou informaci již dne 24. 12. 2021, avšak lhůta dle § 16a informačního zákona se odvíjí od data podání žádosti o informaci, tedy od 29. 5. 2015, a nikoliv od 24. 12. 2021. K uvedenému žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 3930/14.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl. Konstatoval, že naposledy vyřídil žalobcovu žádost o informaci sdělením ze dne 10. 12. 2021, č. j. ÚNMZ/02877/1100/2021/002 (dále též „sdělení nadřízeného orgánu“), jež bylo žalobci doručeno dne 24. 12. 2021. Dne 26. 8. 2022 byla žalovanému doručena stížnost žalobce na vyřízení žádosti o informaci směřující proti uvedenému sdělení. Žalovaný postoupil stížnost k vyřízení MPO, které přípisem ze dne 8. 9. 2022, č. j. MPO 89252/22/21100 žalobci sdělilo, že stížnost byla podána opožděně, neboť nebyla podána ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení sdělení.
18. V tomto ohledu žalovaný odkázal na § 68 písm. a) s. ř. s. s tím, že je dán důvod pro odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
19. Dále uvedl, že v daném případě nelze aplikovat právní závěry vyslovené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017–35, neboť nejde o skutkovou situaci, v níž by žadatel o informace podával žalobu přímo proti rozhodnutí, kterým povinný subjekt po předchozím zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu znovu odmítl požadovanou informaci poskytnout. Naopak je nutno vycházet z principu subsidiarity soudní ochrany poskytované správními soudy, jejíž podstatou je povinnost navrhovatele vyčerpat prostředky ochrany, které mu jsou k dispozici v rámci procesního postupu před správními orgány dříve, než se obrátí za účelem poskytnutí ochrany na správní soudy, přičemž není na úvaze navrhovatele, zda nejprve vyčerpá jemu dostupné řádné opravné prostředky, nebo zda podá žalobu přímo proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
20. Žalovaný je toho názoru, že není povinným subjektem ve smyslu informačního zákona, neboť požadovaná informace je mimo jeho působnost. Požadované normy jsou chráněny autorským právem, a to zejména pokud jde o evropské normy přejaté překladem a evropské normy přejaté v původním jazyce nebo přejaté schválením k přímému používání. Je tudíž třeba aplikovat § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona.
21. Žalovaný doplnil, že jeho působnost je vymezena zákonem č. 20/1993 Sb., o zabezpečení výkonu státní správy v oblasti technické normalizace, metrologie a státního zkušebnictví, ve znění pozdějších předpisů, a to v ustanovení § 4, přičemž pod žádnou v něm uvedených kategorií nelze podřadit předmět dotčené žádosti o informaci.

IV. Další podání

22. Žalobce v dalším vyjádření uvedl, že žalovaný zaměňuje ustanovení s. ř. s., která se vztahují k žalobě proti nečinnosti správního orgánu, s ustanoveními, která se vztahují k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.
23. Zopakoval, že žádost o informaci podal dne 29. 5. 2015 na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, sp. zn. 1 As 162/2014, přičemž závěr v něm učiněný zazněl i v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2022 č. j. 8 A 47/2022–28. Žalovaný závěry správních soudů respektuje pouze částečně (v prosinci 2021 část technických norem žalobci poskytl).
24. Žalobce zopakoval, že s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 3930/14 nepovažuje žalobu za nepřipustnou. Žalovanému vytkl, že jej v přípisu ze dne 10. 12. 2021 č. j. ÚNMZ/02877/1100/2021/002 v rozporu s § 4 odst. 2 správního řádu nepoučil o tom, že stížnost dle § 16a informačního zákona může podat do 30 dnů od uplynutí lhůty pro poskytnutí informace. Postup MPO považuje za rozporný s dobrými mravy, neboť MPO se jeho stížností ze srpna 2022 věcně nezabývalo. Závěrem uvedl, že i MPO má vinu na tom, že se jeho žádost o informaci vyřizuje minimálně více jak šest let.

V. Posouzení věci soudem

25. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
26. Podle § 16a odst. 1 informačního zákona *stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel, a) který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6, b) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, c) kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo d) který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14b odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.*
27. Podle § 16a odst. 3 informačního zákona *stížnost se podává u povinného subjektu, a to do 30 dnů ode dne a) doručení sdělení podle § 6, § 14 odst. 5 písm. c) nebo § 17 odst. 3, b) uplynutí lhůty pro poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7.*
28. Podle § 16a odst. 6 informačního zákona *nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne ta, že a) postup povinného subjektu potvrdí, b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, a neshledá-li důvody pro odmítnutí žádosti v případě, kdy dostupné informace o právním a skutkovém stavu nevyvolávají důvodné pochybnosti, postupuje obdobně podle § 16 odst. 4, nebo c) usnesením věc převeze a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti.*
29. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
30. Klíčovou otázkou pro nyní posuzovanou věc je to, zda žalobce podal stížnost na postup povinného subjektu (žalovaného) v zákonem stanovené lhůtě 30 dnů, neboť ze sdělení nadřízeného orgánu vyplývá, že nadřízený orgán považoval stížnost za opožděnou, a proto se jí věcně nezabýval. K tomu soud předesílá, že stížnost na postup povinného subjektu ve smyslu § 16a informačního zákona je jedním ze dvou zákonem upravených opravných

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

prostředků, prostřednictvím kterých žadatel uplatňuje svou procesní obranu, pokud je nespokojen s vyřízením či vyřizováním své žádosti. Stížnost podle § 16a informačního zákona je opravným prostředkem vždy, když tímto prostředkem není odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Má tedy své místo v případech, kdy rozhodnutí o odmítnutí žádosti nebylo vydáno ve formální ani materiální podobě. Jde mimo jiné o případy pouze částečného poskytnutí informací či poskytnutí odkazem na zveřejněnou informaci, se kterým žadatel nesouhlasí. Stížnost podle § 16a informačního zákona je zvláštním prostředkem ochrany před nečinností povinného subjektu nebo jeho nadřízeného orgánu oproti ochraně před nečinností podle § 80 správního řádu (srov. komentář: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. Wolters Kluwer. Autoři: Jitka JELÍNKOVÁ, Miloš TUHÁČEK). Lze tak shrnout, že stížnost podle § 16a informačního zákona plní jak roli opravného prostředku, tak i opatření proti nečinnosti povinného subjektu.

31. Soud poznamenává, že v době vyřizování žalobcovy stížnosti nadřízeným orgánem nebylo v platné a účinné právní úpravě informačního zákona výslovně zakotveno, jakým způsobem má nadřízený orgán naložit s opožděně podanou stížností. Tento formální nedostatek zákonodárce napravil zákonem č. 242/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací), ve znění pozdějších předpisů, a to tím způsobem, že s účinností od 1. 1. 2023 vložil do ustanovení § 16a odst. 6 nové písm. d), dle kterého nadřízený orgán stížnost odmítne, je-li podána opožděně. Soud k tomu zároveň dodává, že doplnění uvedené právní úpravy do informačního zákona nemohlo nic nezměnit na charakteru lhůty pro podání stížnosti ve smyslu § 16a odst. 3 informačního zákona coby lhůty prekluzivní. Řečeno jinak, nadřízený orgán, který vyřizoval stížnost žalobce, musel reflektovat to, zda žalobce podal tento prostředek procesní obrany v zákonem stanovené lhůtě. Učinil-li tak nadřízený orgán neformálním sdělením o opožděnosti podané stížnosti, dostal dobově platné a účinné právní úpravě, která mu neukládala formalizovanou povinnost opožděně podanou stížnost odmítnout.
32. Žalobce podal dne 26. 8. 2022 u nadřízeného orgánu (MPO) stížnost na postup povinného subjektu při vyřizování jeho žádosti o informace, která byla doručena povinnému subjektu dne 29. 5. 2015. Touto stížností žalobce reagoval na sdělení povinného subjektu ze dne 10. 12. 2021, které mu bylo doručeno dne 14. 12. 2021, následováno doručením příloh dne 24. 12. 2021. Je nepochybné, že žalobce nedodržel lhůtu podle § 16a odst. 3 informačního zákona, neboť stížnost uplatnil více než osm měsíců poté, kdy vůči němu žalovaný učinil úkon, jímž vyřídil žalobcův požadavek na poskytnutí informací. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že vyřízení žádosti o informace se v případě poskytnutí žádaných informací neděje prostřednictvím formálního rozhodnutí, nýbrž neformálním sdělením o faktickém způsobu poskytnutí informací. Žadatel o informace nicméně může naznat, že povinný subjekt mu neposkytl veškeré požadované informace, případně může brojit (z nejrůznějších důvodů) proti způsobu poskytnutí informace (§ 6 informačního zákona). Na tyto situace pamatuje ustanovení § 16a informačního zákona tak, že, dává žadateli prostor uplatnit formou stížnosti svůj nesouhlas s postupem povinného subjektu při vyřizování žádosti. Jak již soud konstatoval výše, stížnost je nejen zvláštním prostředkem ochrany proti nečinnosti povinného subjektu, nýbrž také prostředkem procesní obrany žadatele.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Lhůta, v níž je třeba stížnost podat, má proto prekluzivní charakter a s jejím nedodržením je spojena nemožnost domáhat se (dalšího) věcného posouzení žádosti.

33. Ve světle shora uvedeného je odkaz žalobce na náleze Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015 sp. zn. I. ÚS 3930/14 nepřiléhavý. Především nelze přehlížet, že Ústavní soud se v odkazovaném rozhodnutí zabýval skutkově zcela odlišným stavem, než je ten, který nastal v případě žalobce. Ústavní soud totiž posuzoval situaci, kdy povinný subjekt byl nečinný, přestože měl na základě pravomocného soudního rozhodnutí povinnost rozhodnout, jelikož správní soud shledal, že je povinným subjektem. Za tohoto skutkového stavu věci pak nebylo jednoznačně postaveno na jisto, od kterého okamžiku by třicetidenní lhůta pro podání stížnosti měla běžet, jestliže žadatele již uplynuly původní lhůty předvídané v § 16a odst. 3 informačního zákona a žádný z (jiných) okamžiků, od nichž by mohl běh lhůty pro podání stížnosti běžet, nenastal. Situace žalobce je ovšem odlišná v tom, že v jeho případě povinný subjekt na základě sdělení ze dne 10. 12. 2021 uzavřel, že žalobci poskytuje požadované informace. Jelikož žalobce nesouhlasí se způsobem poskytnutí informací ve smyslu § 6 informačního zákona, je víc než zřejmé, že okamžikem, od něhož se odvíjí počátek běhu třicetidenní lhůty k podání stížnosti, je doručení sdělení povinného subjektu ze dne 10. 12. 2021 žalobci. Na uvedeném nemůže nic změnit ani datum podání žádosti o poskytnutí informace, resp. to, že podle přesvědčení žalobce nebylo dosud povinným subjektem řádně o této žádosti rozhodnuto. Byť od podání žádosti uplynulo více než 8 let, tato skutečnost neznamená, že žalobce nemusí dodržet lhůtu pro podání stížnosti ve smyslu § 16a odst. 3 informačního zákona. K tomu soud doplňuje, že Ústavní soud v žalobcem odkazovaném nálezu vyzdvihl též smysl existence lhůt jakožto legitimního cíle k omezení nejistoty v právních vztazích. Žalobcem nastíněnou optikou by však zákonná lhůta stanovená v § 16a odst. 3 informačního zákona *de facto* nemohla plnit svůj účel, neboť přes zřejmý posun v postupu povinného subjektu od okamžiku podání žádosti by se žalobce mohl dožadovat věcného posouzení své žádosti kdykoli a bez časového omezení pro předmětné řízení. Ústavní soud v uvedeném rozhodnutí rovněž konstatoval, že: „(...) *ve všech případech, jež jsou v § 16a odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím zmiňovány, je počátek třicetidenní lhůty pro podání stížnosti z pohledu žadatele o informace stanoven zřetelně, jasně a srozumitelně. Žadatel ve všech těchto případech ví, že došlo ke skutečnosti, jež je pro počátek běhu lhůty určující, tedy ví o tom, že třicetidenní lhůta je v běhu, a tedy okamžik jejího uplynutí je pro žadatele lehce zjiřitelný a dodržení lhůty je tak zcela v jeho dispozici. Zmeškání lhůty, tj. nepodání stížnosti ve lhůtě, je v takovém případě přičitatelné žadateli o informace a nemožnost obrátit se poté na soud je pro žadatele negativním, avšak při jasné právní úpravě nikoli nespravedlivým důsledkem.*“ (podtržení doplněno soudem).
34. V této souvislosti není důvodná námitka, že žalobce nebyl ze strany povinného subjektu výslovně poučen o lhůtě, v níž mohl stížnost podat. Soud znovu uvádí, že vlastní poskytnutí informací nemá formu rozhodnutí, jehož součástí by vedle výrokové části a odůvodnění bylo i poučení o oprávněm prostředku. Informační zákon zároveň takovou povinnost povinnému subjektu neukládá. V případě žalobce pak nelze přehlížet ani to, že si musel být vědom lhůty vyplývající z § 16a odst. 3 informačního zákona, neboť v průběhu řízení již dříve reagoval (včasnou) stížností na sdělení povinného subjektu ze dne 10. 7. 2017, jímž mu byla poskytnuta plná znění (některých) konkrétních technických norem.

35. Lze shrnout, že nadřízený orgán správně vyhodnotil stížnost podanou žalobcem jako opožděnou, v důsledku čehož se touto stížností nemohl věcně zabývat. Žalovaný, proti jehož postupu v dané věci nebrojil žalobce včas podanou stížností, proto nebyl v řízení o žádosti žalobce o poskytnutí informace nečinný.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl.
37. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, resp. žalovaný, byť zastoupen advokátem, vznik těchto nákladů netvrdil ani výslovně nepožadoval. V tomto kontextu soud poukazuje na náleze ze dne 24. 11. 2009 sp. zn. IV. ÚS 1087/09, v němž Ústavní soud zdůraznil, že „*tam, kde k hájení svých zájmů je stát vybaven příslušnými organizačními složkami finančně i personálně zajištěnými ze státního rozpočtu, není důvod, aby výkon svých práv a povinností v této oblasti přenášel na soukromý subjekt, jímž byl advokát, a pokud tak přesto učiní, pak není důvod pro uznání takto mu vzniklých nákladů jako účelně vynaložených.*“

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. března 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu